

FARARZ (9) *sb m*

Pierwsze a jasne, drugie pochylone.

sg N fararz (3). ◇ I fararz(e)m (1). ◇ pl N fararzowie (2), fararzy (1) KromRozm III (2 : 1). ◇ A fararze (1). ◇ I fararzmi (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

1. Proboszcz, pleban; parochus BartBydg, Murm, Calep; pastor ecclesiae BartBydg, Murm (8) :
Parochus – Fararz. *Calep* 757b.

Szeregi: »pleban, (albo) fararz« (2): BartBydg 108v; Pastor ecclesiae. eyn pfarher Pleban álbo fararz. Parochus idem. Murm 172.

»fararz, (a) pastyrz i (a) sługa kościelny« [szyk 4 : 1] (5): ci pátyrzowye á fárarzowye ich y fludzy kołcyelni/ nye ápoštołkim sपोsobem ftawyeni bywaią/ áni obyczáyem przez ápoštoły wftawyonym íprawuyą wrzędy íwoye. KromRozm III I2v, H7v [2 r.], I4v, K8.

2. Parafianin, podległy zwierzchności; paroecus Cn (1) :

Przen: Podwładny (1) : żaden tey beftiey okrotzyć nie vmiał. Nie mniefy też Mołkiewfkiego Papież y s Cefárzem/ Niemogli go vtzynieć nigdy íwym phárarzem. WierKróc A2.

Synonim: 1. pleban.